

PA-B-642-40/171/16/1

DECYZJA

Na podstawie art. 10 ust. 1, ust. 2 pkt 1 i ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 21 maja 1999 roku o broni i amunicji /tekst jednolity Dz. U. z 2012 r. poz. 576, z późn. zm./ oraz art. 104 i art. 268 a ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego /tekst jednolity Dz. U. z 2016 r. poz. 23/,

po rozpatrzeniu wniosku Pana [imię] z dnia [data] o wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej do ochrony osobistej,

**ODMAWIAM WYDANIA POZWOLENIA NA POSIADANIE BRONI PALNEJ BOJOWEJ
W CELU OCHRONY OSOBISTEJ W LICZBIE 1 /JEDNEGO/ EGZEMPLARZY BRONI.**

Uzasadnienie

W dniu [data] r. do organu Policji wpłynął wniosek Pana [imię] o wydanie pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej. W uzasadnieniu wniosku strona wskazała, że w roku założyła działalność gospodarczą. Nadto, w [data] roku wstąpiła do spółki jako komplementariusz. Strona poinformowała także, że prowadzenie działalności gospodarczej wiąże się m.in. z pobieraniem pieniędzy z banku na wypłaty dla pracowników. Dodała również, że dzierżawi dużą posiadłość oddaloną od innych zabudowań. Na terenie tej posiadłości znajduje się sprzęt niezbędny do prowadzenia działalności (samochody osobowe i ciężarowe, podnośniki, rębaki, koparki, bobcaty, sprzęt stolarski, szkółka roślin). Strona poinformowała też, że nie korzysta z usług firmy ochroniarskiej. Wraz z wnioskiem strona przedłożyła, m.in. orzeczenie lekarskie i psychologiczne, dokumenty potwierdzające prowadzenie działalności gospodarczej – Firmy Usługowej [imię] oraz odpis z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczący spółki komandytowej.

W trakcie prowadzonego postępowania strona poinformowała także, że na terenie dzierżawionego obiektu notorycznie dochodzi do drobnych kradzieży. Wskazała również, że jej firma wykonuje prace w różnych rejonach Polski. Posiada kilka baz, gdzie stacjonowany jest sprzęt, maszyny oraz samochody. Miejsca te nie są ochraniające. Na ich terenie również dochodziło do kradzieży. O zdarzeniach tych informowane były organy Policji.

Strona złożyła także zeznania. W zeznaniach podtrzymała argumenty wskazane we wniosku o wydanie pozwolenia oraz w toku prowadzonego postępowania. Zeznała również, że z chwilą założenia monitoringu, na terenie dzierżawionego obiektu w [data] oraz baz spółki [imię], nie dochodzi już do kradzieży. Strona zeznała także, że w związku z prowadzoną działalnością gospodarczą podróżuje i przewozi ze sobą większe ilości gotówki. Zeznała też, że w związku z wykonywanymi jako rzeczoznawca z zakresu dendrologii ekspertyzami, zdarzało jej się słyszeć negatywne komentarze pod swoim adresem. Nadto, jest znana w lokalnym środowisku jako osoba zamożna. Obawia się ewentualnego napadu na tle rabunkowym. Z zeznań strony wynika również, że nie zgłaszała organom Policji zdarzeń świadczących o zagrożeniu życia i zdrowia.

Organ Policji uzyskał również materiały z postępowań dotyczących wykroczenia i przestępstw dokonywanych na szkodę firmy [imię], tj.:

- kradzieży paliwa w [data] w dniach [data] i [data] r. (postępowanie zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa);
- kradzieży 63 sztuk kostki brukowej w dniu [data] r. w [data] (sprawca został ujęty i osądzony);
- zaboru w [data] w dniach [data] r. w celu przywłaszczenia 10 metrów palisady drewnianej w kawałkach o wartości [data] zł (postępowanie zostało umorzone z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa);
- zniszczenia mienia w dniach [data] r. o łącznej wartości [data] zł (postępowanie zostało

2016 - 16

umorzone z powodu niewykrycia sprawcy przestępstwa).

Uzyskano także pozytywną opinię o stronie z miejsca zamieszkania oraz informację o jej niekaralności. Z zebranej o stronie opinii wynika dodatkowo że nie zgłaszała zdarzeń świadczących o zagrożeniu życia i zdrowia. Kilukrotnie zgłaszała natomiast kradzieże mienia dokonywane w bazie firmy w

W myśl art. 10 k.p.a., strona miała zapewniony udział w prowadzonym postępowaniu administracyjnym.

Argumenty powołane we wniosku strony oraz zgromadzone w toku postępowania materiały nie dają, w ocenie organu I instancji podstaw do wydania pozwolenia na broń palną bojową.

Zgodnie z art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji, właściwy organ Policji wydaje pozwolenie na broń, jeżeli wnioskodawca nie stanowi zagrożenia dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego oraz przedstawi ważną przyczynę posiadania broni. Pozwolenie na broń wydaje się w szczególności w celach ochrony osobistej. Przepis ten stanowi także, że za ważną przyczynę dla pozwolenia na broń do celów ochrony osobistej, uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Przesłanki powyższe muszą istnieć łącznie, a zagrożenie wynikać z obiektywnych okoliczności, a nie tylko z przekonania osoby wnioskującej o wydanie jej pozwolenia na broń. Ciężar udowodnienia, iż taki stan faktyczny występuje, spoczywa na tej osobie, co nie zwalnia organu Policji z obowiązku podejmowania wszelkich czynności niezbędnych do ustalenia stanu faktycznego sprawy oraz uzyskania całego materiału dowodowego, pozwalającego na swobodną ocenę czy żądanie jest uzasadnione i pozwolenie na broń należy wydać. Wnioskodawca może więc powołać każdą okoliczność, która jego zdaniem wskazuje na zagrożenie jego osobistego bezpieczeństwa, jednakże ocena czy spełnia ona wymogi art. 10 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 oraz ust. 3 pkt 1 ustawy o broni i amunicji, należy do organów Policji. Organ Policji oceniając materiał dowodowy nie musi podzielać zdania wnioskodawcy co do konieczności ochrony jego życia i zdrowia przy pomocy broni.

W prowadzonym postępowaniu administracyjnym nie ustalono, by strona stanowiła zagrożenie dla samego siebie, porządku lub bezpieczeństwa publicznego. Strona jest osobą niekaraną, o czym świadczy informacja uzyskana z Krajowego Rejestru Karnego. Posiada także pozytywną opinię w miejscu zamieszkania. Powyższe okoliczności nie pozwalają jednak na pozytywne rozpatrzenie wniosku strony zgodnie z jej żądaniem, bez istnienia ważnej przyczyny posiadania broni do celów ochrony osobistej, za którą uważa się w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia.

W toku postępowania ważnej przyczyny posiadania broni również nie ustalono.

Przedstawione przez stronę we wniosku o wydanie pozwolenia na broń oraz podczas przesłuchania argumenty, a także zgromadzone w toku postępowania materiały, w ocenie organu I instancji nie stanowią ważnej przyczyny posiadania broni palnej bojowej. Strona wskazała na prowadzenie działalności gospodarczej i przypadki kradzieży mienia.

W ocenie organu I instancji nie są to okoliczności potwierdzające ponadprzeciętne zagrożenie wnioskodawcy. Nie dowodzą bowiem o bezpośrednim, stałym i realnym zagrożeniu życia, zdrowia lub mienia strony. Obawy strony o swoje bezpieczeństwo związane z prowadzeniem działalności gospodarczej nie mogą zatem przesądzać o przyznaniu pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej. Sam fakt prowadzenia takiej działalności nie oznacza bowiem istnienia zagrożenia dla życia, zdrowia i mienia, które uzasadniałoby wydanie pozwolenia na broń do ochrony osobistej. Obawy takie jak wnioskodawca, posiada wiele osób prowadzących działalność gospodarczą i taka interpretacja spowodowałaby konieczność wyposażania ich w broń palną. Ponadto, operowanie dużymi kwotami pieniędzy przez osoby prowadzące działalność gospodarczą nie jest zjawiskiem nadzwyczajnym i nie wyróżnia stronę na tle innych przedsiębiorców. Wskazać należy, że brak poczucia bezpieczeństwa z różnych powodów deklarowany jest przez bardzo wiele osób. Nie oznacza to jednak obowiązku wydania pozwolenia na broń każdemu, kto o takie pozwolenie wystąpi. Pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej wydawane są osobom, które przedstawią ważną przyczynę posiadania broni, którą według ustawodawcy jest w szczególności stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie życia, zdrowia lub mienia. Przekonanie strony o jej zagrożeniu związanym z charakterem prowadzonej działalności nie może zatem przesądzić o przyznaniu pozwolenia na broń palną

bojową. Istotne jest jeszcze wykazanie przez wnioskodawcę, że znajduje się on w sytuacji szczególnego zagrożenia. Strona podczas przesłuchania zeznała, że nigdy nie zgłaszała organom Policji zdarzeń świadczących o bezpośrednim zagrożeniu jej życia i zdrowia. Taką informację uzyskano także z jednostki Policji właściwej dla miejsca zamieszkania strony. W tej sytuacji przeświadczenie strony, iż jest realnie i ponadprzeciętnie zagrożona, należy uznać za czysto subiektywne. Argument strony odnoszący się do kradzieży mienia firmy także nie może przesądzać o przyznaniu pozwolenia na broń bojową do ochrony osobistej. Do zdarzeń tych doszło pod nieobecność strony. Posiadanie broni i tak by im nie zapobiegło. Nie bez znaczenia pozostaje również fakt, iż aktualnie obiekt dzierżawiony przez stronę objęty jest całodobowym monitoringiem, co minimalizuje ryzyko ewentualnych kradzieży.

Strona w toku postępowania administracyjnego nie przedstawiła zatem dowodów pozwalających stwierdzić, iż faktycznie istnieje wyraźne ponadprzeciętne zagrożenie działaniami przestępczymi, co uzasadniałoby posiadanie środka samoobrony w postaci broni palnej do ochrony osobistej. Nie udowodniła, ażeby jej życie, zdrowie oraz mienie było stale, realnie i ponadprzeciętnie zagrożone. Analiza materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie wskazuje na to, że strona nie udowodniła istnienia powyższych przesłanek. Istnienie omawianego zagrożenia wywodzi jedynie z faktu prowadzonej działalności gospodarczej i związanego z tym zagrożenia kradzieży mienia. Tego zaś rodzaju zagrożenie, jakie starała się wykazać strona, nie nosi cech stałego, realnego i ponadprzeciętnego, a jedynie cechy zagrożenia hipotetycznego. Takiej odmiany zagrożenia ustawodawca nie wskazał w przepisach ustawy o broni i amunicji i nie uzależnił od jej istnienia przyznania pozwolenia na posiadanie broni palnej bojowej.

Na powyższe zwracają także uwagę w swoim orzecznictwie sądy administracyjne. I tak, np. Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 06.06.2014 r., sygn. akt II OSK 32/13 wskazał, m.in. że upatrywanie jako środka ochrony tylko i wyłącznie broni palnej bojowej nie jest zasadne, bowiem istnieją takie instrumenty obrotu finansowego, które pozwalają jeśli nie wyeliminować całkowicie, to chociaż zminimalizować ewentualne zagrożenie związane z obrotem gotówkowym, czy wyrobami znacznej wartości. Nic też nie stoi na przeszkodzie, by wnioskodawca skorzystał z usług firmy ochrony co do siedziby firmy, czy też poprzez zapewnienie ochrony w miejscu zamieszkania, jeśli taką potrzebę odczuwa. Jeśli jednak z jakichś powodów strona odstępuje od tych rozwiązań, to czyni to na własne ryzyko.

W innych wyrokach wskazuje się natomiast, że wydanie pozwolenia na posiadanie broni palnej musi być w każdym indywidualnym przypadku uzasadnione szczególnymi okolicznościami faktycznymi, przy czym nie mogą być to okoliczności subiektywne, lecz obiektywnie istniejące (np. wyrok WSA sygn. II SA/Wa 1188/14). Subiektywne przekonanie o potencjalnym zagrożeniu, które może wystąpić w bliżej nieokreślonym czasie i miejscu, nie spełnia dyspozycji art. 10 ust. 1 ustawy o broni i amunicji. Powyższe ustalenia pozwalają uznać, że przekonanie strony o potrzebie ochrony przy pomocy broni palnej ma charakter wyłącznie subiektywny, niepotwierdzony żadnymi konkretnymi okolicznościami, z których wynikałoby, że w jej przypadku istnieje ważna przyczyna posiadania broni do celów ochrony osobistej, z uwagi na stałe, realne i ponadprzeciętne zagrożenie jej życia lub zdrowia.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyrokach z dnia 13.06.2012 r., sygn. akt II SA/Wa 621/12, dnia 30.03.2012 r., sygn. akt II SA/Wa 2603/11, dnia 26.02.2014 r., sygn. akt II SA/Wa 2068/13 i dnia 25.07.2014r., sygn. akt II SA/Wa 893/14 wskazał także, że zagrożenie życia, zdrowia lub mienia stanowiące ważną przyczynę posiadania broni, aby można było uznać za stałe, musi przejawiać się permanentnością i aktualnością, zaś jego realność musi być rzeczywista i obiektywna, a nie nacechowana subiektywnością. Realne zagrożenie jest zagrożeniem przewidywalnym, czy też wielce prawdopodobnym. Musi ono wynikać z ciągu wydarzeń, jakie miały miejsce w życiu wnioskodawcy i dotyczyły jego osoby. Ponadprzeciętność nie może natomiast sprowadzać się do sytuacji hipotetycznej, lecz musi być nadzwyczajna i niepowседневna. W ocenie sądu, sama subiektywna ocena wnioskodawcy o grożącym mu niebezpieczeństwie, nie może stanowić podstawy wydania pozwolenia na broń palną bojową do ochrony osobistej. Jest ono szczególnie jasne wobec konieczności możliwie restrykcyjnego wykładania przepisów regulujących dostęp do śmiertelnościowego środka, jakim jest broń w sytuacji, gdy życie ludzkie znajduje się pod szczególną ochroną (art. 38 Konstytucji RP). Stopień zagrożenia musi być proporcjonalny tak, aby wydanie pozwolenia na broń było odpowiednim środkiem prewencyjnym i obronnym przed nim. Strona wnosząc o wydanie pozwolenia winna udowodnić, iż znajdowała się w sytuacji stałego, realnego i ponadprzeciętnego zagrożenia życia, zdrowia lub mienia, ewentualnie powinna wykazać, iż pewnego rodzaju zdarzenia jakie ją dotyczą, świadczą o takim zagrożeniu.

Z powyższego orzecznictwa wynika zatem, że przyznanie prawa do posiadania broni nie może opierać się

wyłącznie na subiektywnym przekonaniu wnioskodawcy. Niezbędne jest przedstawienie ważnej przyczyny przemawiającej za takim rozstrzygnięciem, bowiem pozwolenia na broń nie wydaje się w celu wyłącznie prewencyjnym. Pozwolenia na broń nie mogą być wydawane ponad rzeczywistą i niezbędną potrzebę, wynikającą z celu, do którego broń ma być przeznaczona.

Strona nie udowodniła, aby jej życie, zdrowie lub mienie było stale, realnie i ponadprzeciętnie zagrożone bezprawnym zamachem. Ważnej przyczyny przemawiającej za wydaniem pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej, nie ustalono także w toku postępowania. W sytuacji zatem, gdy nie ustalono zdarzeń mogących uzasadniać obawy strony przed zamachem na zdrowie, życie lub mienie, decyzję odmawiającą wydania jej pozwolenia na broń palną do ochrony osobistej, należy uznać za słuszną.

Wskazać przy tym należy, że odmowa wydania pozwolenia na broń palną nie uniemożliwia stronie zapewnienia sobie bezpieczeństwa przy użyciu środków ochrony osobistej niepodlegających reglamentacji, a więc niewymagających pozwolenia organu Policji, a które z powodzeniem spełnią oczekiwaną przez stronę rolę prewencyjną (należą do nich, np. ręczne miotacze gazu czy paralizatory elektryczne o określonych parametrach). Nic nie stoi na przeszkodzie, aby strona korzystała także z profesjonalnych usług ochrony.

W tym stanie rzeczy orzekam jak w sentencji.

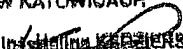
Pouczenie

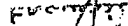
Od niniejszej decyzji na podstawie art. 127 § 1 i 2 oraz art. 129 § 1 i 2 k.p.a. służy stronie odwołanie do Komendanta Głównego Policji za pośrednictwem Komendanta Wojewódzkiego Policji w Katowicach w terminie 14 dni od daty jej doręczenia.

Otrzymują:

Egz. Nr 1 – PAN

Egz. nr 2 - a/a

KOMENDANT WOJEWÓDZKI POLICJI
W KATOWICACH
z up. ZASTĘPCA NACZELNIKA
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KWP W KATOWICACH
podpisa: mgr KRZYWICKA

FUNKCYJNARIUSZ
WYDZIAŁU POSTĘPOWAŃ ADMINISTRACYJNYCH
KWP W KATOWICACH
podpisa: mgr Krzysztof ZBOROWSKI